

Το Δίγραμμα
Άννα Εμμανουήλ

Το Δίγραμμα
Άννα Εμμανουήλ
Ποιητική έκδοση

*Δεν θέλω να πενθώ - - μ'ακούς; - - για σένα, δεν μπορώ να μένω
μόνη στον Παράδεισο...*

I.

*Η Ειμαρμένη δεν μας γυρίζει πια την πλάτη.
Με μιαν άγρια ανατριχίλα θα μας ενώνει στο απόγειο.
Μια υπέρφωτη κατάθεση καρδιάς στα σπλάχνα μας.*

*Ναι, αλήθεια αγαπιούνται και σμίγουν οι άνθρωποι.
Ο θόλος ναρκώνει μέσα μας,
Έπειτα μας κάνει κύμα,
Και μας χτυπά με το λευκό της ηδονής και με το μαύρο του θανάτου.*

II.

Οδυρμός στα σκέλη μου, μαυροφορεμένη πενθώ την Σελήνη που χάνεται.

Πενθώ τα χρόνια που χάνονται.

Τραγουδώ με ψιθύρους του πόθου που πέφτει φωτιά.

Τα σώματα μας εννοούν και αισθάνονται.

Κι οι καμπάνες κρούουν γλυκά.

Οι φλογέρες τις νύχτες σέρνουν ωδή στους βυθούς.

Τα «Αφέσου» και «μη»

Μιαν στα νερά και μια στην αγάπη.

Δυο ρόδα φλογερά, τα μάτια μας.

*Ναι, αλήθεια γυρεύουν να ενωθούνε μυστήρια, ασάλευτα, βαθιά
μεταξύ τους.*

Με χιλιάδες θάλασσες πνοές που λιώνουν, η μια στην άλλη.

Πάνω από τις παναρμόνιες ημέρες φωτός.

Πίσω από τις σκιερές κάμαρες της λήξης.

Στα γιασεμιά που κρατάω τις νύχτες στα χέρια μου.

*Και ανατριχιάζω από τις άκρες των περήφανων χεριών σου όταν με
αγγίζουν.*

Σαν καταρράχτες που πέφτουν πίσω στις πλάτες σου.

Κι αν όντως ζω το όνειρο, αλήθεια τραγουδώ και εγώ.

Μαζί με τα αηδόνια που φτερουγίζουν απάνω μας.

Με τις χιλιάδες σταγόνες βροχής που χορεύουν μαζί μας.

Με εκείνο το βλέμμα το παιδικό που αγαπά και ονειρεύεται.

Γυμνή με μύρα και μια κόκκινη πορφύρα ριγμένη.

Την ώρα εκείνη βραδιάζω στον ανέγγιχτο βράχο σου.

Πενθώ κι εγώ, με το άρωμα σου που ευφραίνει την γεύση μου,

Και γεννιέται στο μέσα μου και πάλι ο κόσμος.

III.

Για μένα, για σένα δεν μιλώ.
Μονάχα αναπαύομαι.

Σ'αγαπώ. Ω ναι, Σ'αγαπώ.
Και στην αγάπη, σωπαίνω.
Βυθίζομαι ακόλαστη σαν άνθος που φεγγοβολεί αέναα.
Και εισέρχεσαι μέσα μου, και εισέρχομαι μέσα σου.
Από παντού, μέσα στα νωπά σεντόνια της άφησης.
Να μαδώ τα ρόδα που μου χάρισες.
Και να έχω και δύναμη να μπορώ να σε σκέφτομαι.
Υπνωτισμένη με σένα, ω Μεγάλη Πνοή μου, να με φυσάς και
αναδύομαι.
Να με πηγαίνεις στα αστρικά περάσματα και στις απόκρυφες λίμνες
που αναδίνουνε φως.
Στα πάμφωτα δέντρα με τις πυγολαμπίδες να χρυσίζουνε.

Ακουστά, σε έχει κι ο ήλιος.
Πως με θωπεύεις, πως με φιλάς.
Πως όταν χαμογελάς ακούω ύμνους.
Πως όταν σκέφτεσαι ακούω που σκέφτεσαι.
Πως όταν με αγαπάς, ακούω.

Τριγύρω στις λαγόνες μου, τον ιδρο σκορπιάς.
Πάντα εμείς οι σίχοι και οι αντίλαλοι.

Πάντα εσύ το νερό κι εγώ η πελώρια ορμή να σε παρασύρω μέσα μου.
Πάντα εσύ το γιοφύρι κι εγώ το σώμα που βαστάζεις επάνω σου.
Το γλυκό λιόγευμα και ο φόβος που γεννιέται αδιάκοπα.

Εκεί στους μουσκεμένους κήπους.
Τα πανωραία λευκά χρυσολούλουδα, κι ο ουρανός που κρυώνει.
Πάντα εσύ ο άνεμος και πάντα εγώ η φωτιά που τοξεύεις.
Εσύ ο στήμονας κι εγώ ο ύπερος, που καρπίζεις εντός μου.
Ναι σ'αγαπώ. Σ'αγαπώ.
Και γι' αυτό κομματιάζω τη λέξη «αγάπη».
Πλάθω τα χρώματα, κυλώ σε σένα πάλι και πάλι.
Με φυσάς σαν ένας αγέρας αγέρωχος.

*Μου ποτίζεις τις ρίζες και με κάνεις λουλούδι.
Ναι σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ.*

*Εγώ η λατρεία σου, εσύ ο προσκυνητής του κορμιού μου τ' αέρινου.
Μια η νύχτα, μια η μέρα.
Μιά η βροχή, κάθε τόσο η έκρηξη.
Δεσπόζω σαν θάλασσα απύθμενη,
Στα χείλη σου, «με γεύση τρικυμίας»...*

*Η κάμαρα μας;
Ο ουρανός πεσμένος και χιλιάδες άστρα να φωτάνε την γυμνότητα
μας.
Κι ο ήχος απόκρημνος.
Κι οι αναπνοές να γίνονται ένα.*

*Δεν έχω μήτε εγώ τίποτε άλλο.
Ούτε οροφή, ούτε πάτωμα, ούτε τοίχους.
Με φωνάζεις από της καρδιάς σου τον ήχο.
Ναι σε ακούω. Με χτυπάς με μια αστείρευτη επιθυμία.
Με το άρωμα μου, αυτό της Ποιήσεως, κοιμάσαι τις νύχτες...
Οι λαγόνες μου ανθίζουν, συλλαμβάνουν την Άνοιξη, που εσύ την
έφτιαξες...*

*Δεν αντέχουν οι άνθρωποι σήμερα, αγριεύουν με της μνήμης το
πέρασμα.
Είναι νωρίς το γνωρίζω.
Αλλοτινά φερμένο, αδοκίμαστο, απόκοσμο αυτό που γεννώ.
Δεν το αντέχουν οι άνθρωποι να ακούν και να βλέπουν, μ' ακούς;
Μέσα στην πλάση αυτή την ανθρώπινη, είναι νωρίς, αγάπη μου...*

Να μιλώ για σένα μέσα από μένα.

IV.

*Είναι νωρίς. Μ' ακούς;
Νιώθουν και αισθάνονται μονάχα τις Σειρήνες της Ύλης.
Το αίμα μου στο αίμα σου.
Το μυτερό σου μαχαίρι στην σάρκα μου.
Άγριο βεβήλωμα.
Φόνος ολέθριος. Πόνος και Πόθος συνάμα.
Σαν Αποσπερίτης που με γυροφέρνει στα ουράνια.
Και με τους κλώνους του, με ενώνει μαζί του, μ' ακούς;
Είμαι εγώ.
Ακούς την αγάπη μου;
Με κρατάς και ταξιδεύουμε.
Με κρίνα να πλέκουν το λευκό φόρεμα μου.
Εγώ η χυμώδης Ιέρεια σου, μ' ακούς;*

Μου κρατάς το χέρι πάνω από την κόλαση.

*Και οι πελώριες λάβες πυρώνουν την σκέψη.
Και η πορφύρα μας αγκαλιάζει στο πέρασμα.
Ναι, το ξέρω, θα έρθει μια μέρα.
Θα είμαστε νεκροί και χιλιάδες μετέπειτα χρόνια,
Ξέφωτα, θα' ναι, θα μας κάνουν τραγούδι, μ' ακούς;
Να γυαλίζει στον λώρο του κόσμου.
Κι ο χρόνος να περνά, να περνά, και να γινόμαστε ένα.
Τα σήμαντρα του κόσμου, να ανοίγουν.
Να σημαίνουν τον άχρονο Έρωτα.
Σε ένα μονοπάτι βαθύ.
Με χιλιάδες σάλπιγγες, κεριά και οδυρμούς ηδονής.
Οι άγγελοι ψέλνουν της σιγής το απόρθητο.
Θέλω να έρθεις μαζί μου. Μ' ακούς;
Πάντα μαζί ή νεκροί. Μ' ακούς;*

*Την καταιγίδα αυτή της οδύνης την πιάσαμε.
Της ηδονής την ποτίσαμε μέσα μας.
Να γίνει λουλούδι στον αέρα του κόσμου.
Αλλιώς δεν γίνεται να ανθίσουμε μαζί, μ' ακούς;
Σε αλλότριο χώμα, αστέρι, μ' ακούς;
Γιατί τον κόσμο αυτό, μαζί τον πλάσαμε, με αμεταχείριστο φως και
αγάπη.*

*Και κανείς δεν μπορεί να θερίσει το κάλλος μου, εκτός από σένα.
Μονάχα αυτό το λουλούδι μπορεί να γεννιέται στον θόλο μας.
Σε εκείνο το νησί, όπου ο ουρανός φιλεί την θάλασσα. Μ'ακούς;
Με δάκρυα και ίμερο μιλάμε στους στίχους.
Είμαι εγώ που δακρύζω και γεμίζω τις στέρνες σου, κι εσύ που
φωνάζεις με ίμερο το όνομα μου. Μ'ακούς;
Κι εγώ Σ'αγαπώ. Μ'ακούς;*

V.

Για σένα τραγουδώ εδώ και καιρό.
Με του δερβίση τον χορό τον εκστατικό ή με λίκνισμα αρχαίας θεάς.
Και είναι τα μαλλιά σου μια ανήμερη αστραπή.
Και το μέτωπο σου μια αχτίδα φωτός.
Και το στήθος μου το απόμερο καταφύγιο της σκέψης μου.
Και έρχεσαι κοντά μου πάλι και πάλι.
Γιατί εσύ, Απαρηγόρητη Σκέψη μου, θες την πνοή μου για άνεμο.
Του καλπασμού μου την άγρια θάλασσα να μπορείς να σαλπάρεις.

Για σένα δεν άκουσε κανένας.
Μονάχα ο Θεός που σου έδωσε το χέρι μου,
να στέκω δίπλα σου, μονάχα για να βλέπω.

Σε όλο τον γιάλο το πρόσωπο μου, τα λυτά μαλλιά μου,
οι κόλποι και τα μάτια μου κυματίζουν στους λόφους σου.
Το σώμα μου στην στάση ξέφρενης όρεξης και έκστασης.
Περιμένω την βροχή να τινάζει στα σκέλη μου, Ποίηση.
Κι ο λαιμός μου ολόλευκος, γυμνός προσμένει το χάδι.
Ψηλά στα υπέρλευκα δώματα ή πίσω στον πράσινο κήπο.

Σαν ένας πίνακας κρεμασμένος στον τοίχο.
Υπέροχη, όπως με έπλασες εσύ.
Να χωρώ στην φλόγα του κεριού σου σαν ηφαίστεια λάμψη.

Που κανείς να μην έχει ακούσει ή να μην έχει δει.
Για μένα μόνο εσύ. Για σένα μόνο εγώ.
Μονάχα η μουσική γυρίζει και παίρνει.
Το ανέμελο μέλλον μας, με κόκκινο φως.
Σαν δίκοπο μαχαίρι, γλυκό και πικρό.
Που βρίσκει μέσα στα σπλάχνα μου και σου τρυπάει την θύμηση.

VI.

Έχω δει πολλά όμορφα όνειρα.

Όραιότερη, ω ναι, φαντάζω στους χρυσούς σου ατμούς.

Σαν υπέρκαλλη νύχτα που δίχως να ήξερες, βυθίστηκες μέσα μου.

Αήττητη, εγώ η Σαπφώ, από τα Ιερά δώματα

και τις κρυφές τελετές της άφησης σου μαζί μου.

Μονάχα που σε κοιτώ, μου αρκεί.

Δεν θέλω τίποτα άλλο, δεν ζητώ τίποτε περισσότερο από σένα,

μόνο να φτάσω, να σταθώ κοντά σου, δίπλα σου...

Και γίνεσαι κόκκινο και γίνομαι κυανό στης ψυχής μας το άπειρο.

Νίκη μου. Νίκη σου.

Αγάπη μου. Αγάπη σου.

Χάνομαι. Χάνεσαι.

Μόνοι μας κι ο ήλιος ολόσωμος.

VII.

*Στο νησί αυτό, είναι ο Παράδεισος, που χάραξες.
Ένα σπίτι λευκό και τριγύρω η θάλασσα.*

*Με μια κλίνη μεγάλη, νωπή.
Με μια πόρτα μικρή.
Με ηχώ ονείρων και Έρωτα.
Κάθε πρωί αγκαλιά.*

*Να με βλέπεις μισή να περνώ στο νερό.
Και μισή να με κλαις μόνος σου μες στον Παράδεισο.*